

SIEGFRIED:

Men hva med de norske dommere?

Noen betraktninger omkring den siste hetsfilm «Dommen i Nürnberg»

Klipp fra «Dommen i Nürnberg». Når kommer filmen om de norske etterkrigsdommere?

Det er nesten skremmende hvor godt dette Skriftens ord om å se splinten i nestens øyne, mens en ikke ser bjelken i eget, passer på norske forhold. En blir minnet om det omigjen og omigjen, sist i Osloavisenes omtale av den nye hetsfilmen «Dommen i Nürnberg», som er satt opp på Saga i Oslo.

*

En av grunnvollene i et demokratisk samfund er naturligvis rettens uavhengighet av den eller de andre statsmakter. For med dette at de enkelte borgere eller grupper av borgere er sikret mot å bli behandlet lovstridig, trekkes grensen mellom virkelig frihet og despoti.

Den norske grunnlov trakk naturligvis en slik grense, og den gjorde mere enn det. Den delte til borgernes beskyttelse makten mellom tre instanser: kongedømme, storting og rettsvesen, mellom utøvende, lovgivende og dømmende myndighet.

Men norske politikere liker ikke og har aldri likt demokrati, bare store og fagre ord om demokrati, også kalt nydemokrati. Og de gikk meget snart iherdig igang med å utahule grunnlovsfedrenes kloke anordninger. Først og fremst

ble kampen rettet mot kongedømmet og den ble meget snedig koblet sammen med en nasjonal «frigjøringskamp» rettet mot det svenske broderfolk. For det er også et særtrekk ved det demokrati som norske politikere praktiserer, at folket skal føres bak lyset slik at det ikke får anledning til å ta standpunkt til det saken virkelig gjelder.

Etter at stortinget hadde tilranet seg den makt som grunnloven i klok vurdering av maktfordelingsprinsippets nødvendighet for sikring av et virkelig demokrati hadde tildelt kongemakten, fortsatte en, dog mere i det skjulte, med en stille kamp for å tvinge rettsvesenet inn under stortingets vilje. Det førte ikke til synderlige resultater til å begynne med, fordi makten i stortinget var delt mellom flere partier og maktfordelingen hyppig skiftet, men en merket dog tendenser til i Venstres storhetstid å anbringe venstremenn i alle ombud, som det het, også i dommerstillingene. Og naturligvis med en baktanke.

Likevel holdt de norske jurister i dommerstillinger tapert stand mot alt press, selv om naturligvis Arbeiderpartiet på dette som på alle an-

dre områder trofast og uten hemninger fulgte i Venstres gamle spor og plaserte sine folk i dommerstillingene etterhvert som det ble plass. Det var imidlertid først okkupasjonen som bragte en avgjørt endring i forholdet og som brøt ned den siste konkurrent i statsstyrelsen.

Det vil si, det er ikke helt riktig å si stortinget heller. For mens stortinget drev sin kamp mot de andre utøvere av statsmyndighet, foregikk det en stille omveltning, som la stortingets makt i hendene på et dominerende parti, Arbeiderpartiet og dets ytterste venstre fløy: kommunistene. Partiets ledelse dirigerte ugenert stortinget og regjeringen, og det var derfor også faktisk stortingets vensterradikale fløy som i forbindelse med okkupasjonen tilranet seg den hele og fulle statsmakt, som tidligere hadde vært delt på konge, storting og rettsvesen.

*

Med en direkte forbrytersk ansvarløshet ødela den vensterradikale statsledelse, som hadde samlet all makt på sin hånd, forsvaret og førte oss gjennom sin like forbryterske unøytrale politikk direkte inn i katastrofen 9. april 1940 og de fem etterfølgende okkupasjonsår.

En skulle tro at et folk som var ført slik bak lyset som det norske og som gjennom det styrende partis politikk var blitt dynget ned i nasjonale ulykker av annen art, ville ha krevet disse ansvarlige til regnskap da det igjen fikk råderetten i landet. Men intet slikt skjedde. Krigspropagandaen hadde skaffet tilveie en syndebykk, og det lykkedes falskspillerne å fremkalle en slik forbitrelse mot Nasjonal Samling at de virkelig skyldige ble glemt. Og ikke bare det: de sammensvorne partipolitikere av alle borgerlige

Hur en fri negerstat ter sig i praktiken

Intrykk från Liberia, som varit självständigt i mer än hundra år

Fra Liberias hovedstad Monrovia.

FRJA ORD skriver:

I samband med den internationella kampanjen för «Afrikas frigörelse», insamlingar och skatteutdebiteringar för finansiell hjälp åt u-ländernas «fjergade bröder», stimulerande av rasblandning under hördandet att den vita rasen icke på något område äger högre kvaliteter än den svarta s.s.v. framhålls i den allomfattande propagandan bl.a. att orsaken till att de skilda negerfolken i Afrika icke nått samma materiella och kulturella standard som de europeiska beror på att de icke varit «fria» utan hållits under de vita kolonisternas ok. Nu när frigöringens stund slagit och de svarta fått styret i egna händer, komma dessa negerstater — bara de slippa de vitas förmynderskap — att bli blomstrande demokratier.

Det finns dock ett afrikansk exempel på hur en sedan länge fri och självständig negerstat förmått klara sin egen utveckling, Liberia i Västafrika — där sedan några år svenska gruvinteressen samarbeta med amerikanska för malmutvinning — blev redan år 1847 en helt självständig och självstyrande negerrepublik, sedan staten grundats 1822 av «American colonisation society» som av filantropiska skäl ville skapa en «nationell stat» åt frigivna

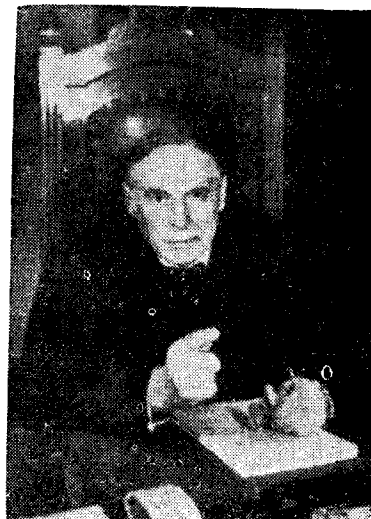
negerslavar. Sådan invandring av i USA «kultiverade» negrer försiggick även under de första åren, och i närvarande stund torde ättlingarna i Liberia till dessa f.d. amerikanska negrer uppgå till kanske 20 000 personer.

Trots ideliga finansiella understöd, internationella lån och filantropiska hjälpåtgärder av skilda slag har Liberia stannat kvar på en nivå, som kulturellt och materiellt är oändligt mycket torftigare (Forts. side 6)

avskygninger støttet opp om de havarerte kolleger og ikke bare frifant dem for all skyld, men lot dem til og med overøse med ære og berømmelse.

Det var et grotesk skuespill. Men ikke bare det. Det var også begynnelsen til slutten med norsk rettsvesen som den tredje, eller rettere sagt gjenværende annen statsmakt. For slik makt hadde denne skammelige krigspropaganda, spillet på nasjonale strenger av gamle internasjonister, av Englandslakeier og av rene kommunister, at

Forts. side 7

Det norske rettsvesen fortsatte å «dømme» på makthavernes bud.

Oppgjør med Tyskland — og oss andre!

Saga: Dette er Stanley Kramers allerede berømte oppgjør med vår samtid, på bakgrunn av den annen Nürnbergprosess. Det dreier seg om rettsaken mot Hitler-tidens juridiske apisser og dommere i «Det tredje rike». Stanley Kramer har ikke laget en dokumentarfilm om denne prosessen. Han har valgt å la fire dommere symbolisere de 23 som stod tiltalt for forbrytelser mot men-

og tilsynelatende ubetydeligheter. Men fra første bilde er vi allikevel sterkt interessert i disse menneskene, og i deres kreta forøvrig. Det er ungdommen med gjengse drømmer og håp, med gjengse bekymringer og i og for seg alminnelige måter å løse sakene på. Lett, ungt, lekende og besmerende i minste detalj. Det er vel slikt som kalles kunst!

Det spørsmål som stilles av filmens unge kvinne er hvorvidt et

NEMESIS

Bakgrunnen for mordbrannsak i Narvik

Det er i de siste dagene rullet opp ganske uhyggelige tildragelser ved Hålogaland lagmannsrett i Narvik. I saken som har krevet lang etterforskning stod som tiltalt en av de som rømte til Sverige under krigen og kom tilbake som «helt» i 1945. Som «helt» herjet han sadistisk vilt med NS-folk som fikk den triste skjebne å havne i den norske konsentrasjonsleiren på Sydspissen av Tromsøya.

Nå stod han tiltalt for sadistiske herjinger av en annen sort: Brannstiftelse og mordbrann, og ble dømt og sikret for det. Enkelte ærlige avisreferenter ved denne triste og makabre rettssak tok med at tiltalte har vært dømt ved krigsrett etter krigen for å ha slått NS-fanger som han var satt til å vakte på. Det fremgår sikkert av sakens dokumenter at det gjaldt adskillig mere enn knyttneveslag i ansiktet på en enkelt fange. Hans misgjerninger mot NS-folk var langt alvorligere.

Han opprettet sin egen enmanns«eksekusjonspelotong» — tok fanger ut om natten og drev «prøveskyting» mot dem. Slikt hadde han sikkert lært under sin «utdannelse» i Sverige, for det forekom også i andre fangeleirer, bl. a. i det beryktede Landsfengslet i Trondheim av «helter» som hadde gått i samme skole.

Men dette var bare småtterier for Narvik-sadisten. Han fikk tak i en likkiste, så seg

Dødsfall

Den norske Legions første sjef, Sturmabführer Jørgen Bakke, Mysen, er avgått ved døden etter lengere tids sykdom.

Bakke var uteksaminert fra den norske Krigsskolen, men nød også utenom sitt offiserstyrke anseelse som en energisk og dyktig skolemann. Etter tjenstgjøringen i Legionen tok han seg i spesielt oppdrag av arbeidsforholdene til de tusener av norske arbeidere som arbeidet på tyske anlegg. Han utrettet meget for dem, og gikk i denne oppgave som i alt han gjorde under okkupasjonen uforferdet og med personlig risiko inn for norske interesser.

Da Forbundet ble opprettet, sluttet han seg straks til arbeidet og hadde en rekke tilitsverv innen denne organisasjon. Også i FOLK OG LAND var han en skattet leilighetsmedarbeider. Bakke hadde sluttet seg til Nasjonal Samling helt fra stiftelsen av og han bevarte helt til det siste trofast troen på de gamle idealer.

ut noen av NS-fangene og kommanderte dem etter tur og om natten til å legge seg i kisten. Så fylte han den med vann, til ofret bare klarte å holde hodet over vannet, og klappet så lokket på for å pine vedkommende hjelpeløse stakkar inntil kveldningsdøden var nær. Dette foregikk i lengere tid, til sadistens store fornøyelse.

Mishandlingen kom myndighetene for øre — visstnok daværende politimester i Troms, Kloumann, og det ble straks satt en stopper for sadisten. Han ble fjernet og senere tiltalt og dømt for mishandlingen.

Han fikk i lengere tid drive som pyroman i Narvik — og mordbrenner, inntil en våken politimann avslørte ham i 1960. Da hadde han svidd av hus og hytter for hundretusener, og menneskeliv var gått tapt. Uoppklarte saker av samme sort vil formodentlig bli tatt opp, etter at retten nå har gjort seg ferdig med den tiltale som forelå.

Det hører også med at mannen har likt å pine dyr. To hunder han eiet, brente han inne i hytter som ble svidd av, en tredje hund han eiet ble sprengt i filler med dynamitt. 8 mennesker kunne ha vært omkommet ved en større brann han anstiftet, men som ble slukket i tide. Narviks befolkning var slått med redsel i den tiden han herjet fritt — og var ansett som en «aktverdige» borger med god «nasjonal holdning». Mishandlinger av NS-fanger var forlengst glemt, men nu er de trukket frem igjen som beviser for hvilken farlig person man har hatt gående midt iblant seg, kanskje vel sent trukket frem. Men — Nemesis lar seg aldri fornekte.

P. O.

P. S.

Han som omkom ved den største hyttebrannen Narvikpyromanen anstiftet, var en 34 år gammel NS-mann som han spilte «god venn» med, Ole Ludvig Haugen.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Fellesmarkedet —

Farmand —

Evang og oss

Medisinaldirektør Evang og FARMAND's Orbiter strides om hvem det er som tar oss «landssvikere» til sitt hjerte. Egentlig har vi ikke merket noe større til hjertelaget hos noen av partene og heller ikke til respekt for sannhet og rett, men striden er jo like interessant for det. Den viser nemlig den totale forvirring som råder på alle hold når det gjelder spørsmålet om Norges tilslutning til Fellesmarkedet. Noen tror det dreier seg om et økonomisk spørsmål, noen tror det gjelder kommunisme kontra antikommunisme, og de aller fleste tror absolutt ingenting, men henter enkelt og behagelig sitt standpunkt i avisen.

Det er rimeligvis ikke bare Orbiter som finner helsedirektørens påstand eiendommelig når han anfører at

«våre hjemlige nazister klynger seg fremdeles krampaktig til dette (at Fellesmarkedet er det samme som Hitlers 'nyordnede' Europa). Tingene er snudd på hodet. Skal vi nå mere eller mindre ta våre egne landsforrædere til vårt hjerte?»

Hertil bemerker da FARMAND's Orbiter at

«muligens er Karl Evang i god tro, muligens er han det ikke. Sannheten er i et hvertfall at våre «hjemlige nazister» forlengst har innsett at Fellesmarkedet intet har å gjøre med deres 'nye' Europa. De står helt på linje med Karl Evang i Fellesmarkedet-saken».

Vi skal innrømme at vi ikke liker å være på linje med Karl Evang i noe som helst, men på den annen side kan jo ikke vi endre standpunkt fordi om medisinaldirektøren i sitt blinde ønske om å tjene Moskva komer i skade for å innta det eneste virkelige nasjonale standpunkt i denne sak, som tilfeldigvis faller sammen med Moskvasker. For det er naturligvis som Orbiter sier at

«nå vil ingen mistenke helsedirektøren for å gå nazismens ærend. Allikevel er likheten mellom hans argumentasjon og naziagitasjonen (legg merke til den subtile nyansering i substantivene!) ikke tilfeldig. Han har drevet sin argumentasjon til den ytterlighet hvor den finner fellesnevner med — nazistene».

Så nå er det vel ifølge Orbiter egentlig oss som trykker Evang med samt hans argumentasjon til vårt hjerte, fordi han uten å forstå det selv er blitt nazist og vel da ikke lenger har krav på å prestere argumentasjon — bare agitasjon.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

Dette er Europas vern og feste! I Sovjetsamveldet skryter avise-
ne fremdeles av president Roosevelt og i det USA som Norge har
knyttet sin skjebne til er den særdeles innflytelsesrike enke et-
ter Roosevelt adskillig mere enn halvbrød. Som underskrift under
denne tegning setter DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG Krust-
sjev til Roosevelts enke: «La oss prate litt om Jalta — —!».

FRED

Det er fred menneskene over all jord treng og krev. I over ti år no har menneskene levd i skuggen av atombombens terror- og skrekkelvælde. Et enkelt og hardført bondefolk kan nok klare denne påkjønning, de oppjagede og nervøse industrifolka i Vest klarer det ikke. Så snart de hører tale om atomnedfall, skyr de vatn, melk og kjøtt som pesten. Den dag kan være nær da Vestens folk i fortvilelse sier: Vi vil ha fred og trygghet, koste hva det koste vil. Statsmennene forstår dette, men de står der uten vilje med hengende armer, men med mange ord. Hold ut enno ett år, så sprekker det, og verden får fred!

I dag føres krigen videre på ideplanet og ved økonomisk makt og med den alt ødeleggende atombombe som en skrekkskapende og terroriserende bakgrunn. Og striden står mellom den døde liberal-kapitalisme og den døende kommunisme.

Den første verdenskrig slapp kommunismen laus i verden, den andre verdenskrig slapp laus de fargede folk. Det er dette siste den kvite mann i Vest som i Øst no snart må ta konsekvensen av. Men enno har den kvite mann ikke villet ta konsekvensen av siste krig, atombomba og de farga folkeslag, han diskuterer frameis avlegse ting som grunnene for kapitalrenta og den marxistiske reinprofitt som det var avgjerende for freden i verda. Del farga folkeslag treng mat, klær og anna hjelp, om hjelpa er produsert og distribuert i liberal-kapitalistisk eller kommunistisk regi interesserer dem ikke det minste. Den kvite mann geberder seg som om våre to økonomiske systemer hører til de siste ting, han får opp-

leve noe ganske annet, den fargede skamflirer til hans ismer og prek.

Den kvite mann staker og styrer der nede i Kongo. Den belgiske franc ble kastet ut, men er det dollaren eller rubelen som skal råde? Det er det striden nå står om. Her i Europa strever vi med det felles-økonomiske marked. Mange stater står alt i kø for å bli med i denne nyskaping på liberal-økonomisk grunn, nordmannen spekulerer på om han skal stille seg i køen. Det innprentes oss at vi må bli med, om ikke blir det sult, nød og russerkjeften. Men det vet ingen noe som helst om. Hva vi vet er at Folkenes Forbund gikk alt kjøts gang, at NATO er blitt en foreldet paradefigur og at De forenede nasjoner aldri har vært annet enn en arena for skyggeboksing.

Det er rart å tenke på, det Tyskland som var liberal-kapitalismens farligste fiende, og som grunn-grundig ble slått ned ved siste krig, i dag som Fellesmarked er blitt liberal-kapitalismens mest verdifulle bastion i dens eksistens- og maktkamp. Og vi skal renne avsted og be om å få være en liten feltkanon i forlendet til den økonomiske maktkamp!

Vi tjener fredens sak best ved å være det vi før har vært, verdens fergemenn, og la Fellesmarked være Fellesmarked. Verden med sine fargede folk, med sin fredslengt vil bestå, Fellesmarkedet vil forgå.

A. D.

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Jødene og det frie ord

En vet faktisk ikke enten en skal le eller gråte når en leser i dagspressen at jødene i Norge, nærmere bestemt **Mosaik Trossamfunn** ved forstanderen **Harry Koritzinsky**, har gått til politianmeldelse mot demokratiets og anstendighetens trofaste vokter og forsvarer **MORGENPOSTEN**. Dette blad har inntatt en innsender, hvor det blant annet stod i forbindelse med et forsvar for sigøynerne:

«De lager aldri bråk og fornærmer ingen. En skrev i en avis og sammenlignet dem med jødene. En annen svarte at det var en fornærmelse mot jødene. Jeg vil heller si at det er motsatt. Jødene tåler som kjent ikke at andre driver forretning. De skal ha alt. Der finnes det hverken hjertelag eller æresbegreper når det gjelder å fravriste andre en forretningsforbindelse o. l. De får aldri nok».

Og så styrter da herr **Koritzinsky** frem og krever på grunnlag av den spesiallov som er laget til beskyttelse av det utvalgte folk politiingripen og straff over den formastelige. Sigøynerne later derimot ikke til å ha krevet straff, skjønt det vel skulle være like ilde for dem at det offentlig blir hevdet at det er en fornærmelse mot andre folkegrupper å bli sammenlignet med dem.

Da regjeringen, visselig etter påtrykk fra den zionistiske verdensregjering, for vårt land kopierte de lover i Tyskland og i Sverige som setter jødene i en særstilling, skjedd det med mange unnskyldninger og bortforklaringer. Det var ikke behov for noen slik lov i Norge, het det, og det hele var nærmest en formsak. Vi får dokumentert dette nå ved herr **Koritzinskys** klage over arme **MORGENPOSTEN**. En får ellers si at det faller på de fromme!

Naturligvis svindles det også i denne lov med ordene. Det er her som i Sverige og Tyskland ingen som har drømt om å anvende denne lov til fordel for andre folkegrupper eller trosgrupper enn nettopp jødene, likevel sier man det ikke rett ut, men later som det er rent generelle bestemmelser. Det heter i loven:

«På samme måte straffes den som offentlig forhåner eller opphisser til hat eller ringeakt mot en folkegruppe som karakteriseres ved en bestemt trosbekjennelse, avstamning eller opprinnelse forøvrig eller som truer en slik folkegruppe eller sprer falske beskyldninger mot den. Medvirkning straffes på samme måte».

I Sverige gjorde nylig avdøde ingeniør **Carlberg** i sin tid et forsøk på å få denne lov anvendt til fordel for en annen folkegruppe enn jødene, nemlig den tyske. Han anmeldte uttalelser i et svensk ukeblad av en slik hårreisende art at **MORGENPOSTENS** antisemitiske bidrag må ansees som rene lovtaler i sammenligning. Saken ble naturligvis prompte avvist av de samme anklagemyndigheter som i flere tilfeller hadde fremmet lignende saker som den nå av **Koritzinsky** påklagede. Det samme vil naturligvis vise seg her, eller har allerede vist seg. For hvorfor griper ikke påtalemyndigheten inn til forsvar for sigøynerne, som er blitt æreskjelt på det groveste i innlegg i mange aviser, og som er unnskytt for selv å ta affære fordi de er analfabeter?

La oss da like godt bli kvitt denne svindel og dette hykleri. Gjør loven også i ordlyden om til det den virkelig er, en fantastisk særlov til beskyttelse av jødene. Er det ikke en renselig stortingsmann som kan foreslå loven endret kort og godt slik: «På samme måte straffes den som of-

«Kjakan» forteller eventyr

Formodentlig som et ledd i de siste tiders gjenopptatte hets, bringer **Verdens Gang** med stort oppslag over hele første side gjengivelse av uttalelser den berømmelige sabotør i britisk tjeneste «**Kjakan**» **Sønsteby** har gitt til «**Göteborgsposten**». Og det er ikke småtterier den gamle sabotør har å berette i nabolandet, hvor man antagelig er så dårlig orientert at alt tas for god fisk.

«Det fantes atskillige rike quislinger som etter krigen klarte å redde sine formuer (!) — og det er ingen tvil om at de i dag støtter nynazismen med hundretusener av kroner», sier sabotøren. Forklaringen på at ikke **FOLK OG LAND** flyter i melk og honning, er tydeligvis det «**Kjakan**» videre anfører: «Det er heller ingen hemmelighet at store deler av disse pengene pøses ut gjennom Sverige med **Malmö** som sentral».

Oppriktig talt, er det ikke grenser for det vås en norsk dagsavis kan prestere?

Alvorlig blir imidlertid saken fordi **Göteborgsposten** lar det skinne gjennom at **Sønsteby** har sine eventyr om disse norske pengetransaksjoner med videre fra «sjefen for den norske sikkerhetstjenesten». **Verdens Gang** understreker dette ved å meddele at det dreier seg om «**Asbjørn Bryn** — som var en

fentlig tar avstand fra den zionistiske politikk eller som offentlig eller privat uttaler seg mot den jødiske folkegruppe. Medvirkning straffes på samme måte».

Og la oss som et tankeeksperiment sette inn for eksempel russerne istedenfor jødene i innlegget i **MORGENPOSTEN**. Ville et menneske i dette land ha løftet på et øyebryn om det hadde stått i en avis at det ikke var noen fornærmelse mot russerne å bli sammenlignet med sigøynerne, men at det heller er motsatt? Eller om noen skrev at «russerne tåler som kjent ikke at andre driver forretning. De skal ha alt. Der finnes det hverken hjertelag eller æresbegreper når det gjelder å fravriste andre en foretningsforbindelse o.l. De får aldri nok»? Neppé. Og vi skulle tro at den første som ville rygge tilbake over en slik tåpelig tanke som å kreve fengsel og straff i den forbindelse ville være herr **Koritzinsky** selv.

Forøvrig er dagens iver etter å forsvare den norske jødedom med politi og rettergang temmelig påfallende når en tenker på den mildest sagt store tilbakeholdenhet denne jødedoms ledelse viste da det gjaldt å skaffe **Feldmannmorderne** den straff de fortjente.

Den tvetungede professor Castberg

Professor **Frede Castberg** har som tidligere påvist i **FOLK OG LAND** i særlig grad utmerket seg ved sin beredvillighet til å skaffe makthaverne ekspertuttalelser å stå på. **Prost Hedem** har i flere artikler påvist den samme professors motstridende uttalelser om samme spørsmål.

Nå har også **FRIHETEN** be-lyst denne underlige eksperts tvetungethet, riktignok ikke i forbindelse med «retts»oppgjøret, men i forbindelse med hans velsignelse av grunnlovsendringen. Bladet skriver:

«Professorene **Johs. Andenæs** og **Frede Castberg** har i den betenkning som nå er oversendt Stortinget hatt store vansker med **Grunnlovens** § 1 og § 112. Fortolkningen vi nå har fått vrir seg da også utenom den klare ordlyd og ånd i disse paragrafene.

En får rett og slett det inntrykk at det skjer fordi man anser det politisk uheldig for ikke å si avslørende, å gå til åpent angrep på disse to nøkkelparagrafene som innleder og avslutter **Grunnloven**.

Dette inntrykk forsterkes når en oppdager at professor **Frede Castberg** for ikke så lang tid siden hevdet det stikk motsatte synspunkt på hvordan det famøse forslaget til ny § 93 forholder seg til § 112.

I **Grunnlovens** paragraf 112 som behandler adgangen til å foreta forandringer av **Grunnloven** heter det ordrett: «Dog maa saadan Forandring aldrig modsige denne Grundlovs Principer, men alene angaa Modifikationer i enkelte Bestemmelser, der ikke forandre denne Konstitutions Aand —».

Professor **Castberg** hevder i sin betenkning nå at den foreslåtte paragraf 93 ikke støtter mot paragraf 112.

Så seint som 28. september 1960 da medlemsskap i **Fellesmarkedet** ikke var aktuelt, og det således ikke var nødvendig med den nye **Grunnlovsparagrafen**, skriver imidlertid professor **Frede Castberg** en kronikk i **Dagbladet** — «**Grunnlovfortolkning og internasjonalt samarbeid**», og her sa herr **Castberg** følgende

«Venn av **Sønsteby** under krigen».

Hvis herr **Bryn** sitter inne med og har gitt slike opplysninger til **Sønsteby**, så bør han dokumentere påstandens riktighet. En skulle ellers tro at han i disse tider måtte ha nyttigere oppgaver enn å delta i denne gamle fjollete het-sen og jakten på spøkelses-«**Kjakan**» **Sønstebys** eventyrfortelling til videre utsmykning av hans skribent- og foredragsvirksomhet i forbindelse med «bedrifter» under okkupasjonen som han helst burde tie med, er det vel ingen vettuge mennesker som tar alvorlig.

om forslaget til paragraf 93 som nå skal presses gjennom:

«Forslaget er slik formet at Stortinget med 2/3 flertall kan gi en internasjonal organisasjons myndigheter «**Befølgelser** der etter denne **Grundlovs** Myndigheter». Stortinget skal på denne måte kunne «overføre» myndighet «inden **Grændser** som samtidigt fastsettes». Det vil altså si at Stortinget kan gå hvor langt det skal være, så sant det overhodet fastsettes en grense for overføringen».

Vedtaks dette alternativ, ser jeg ikke rettene enn at man på dette viktige område med et slag endrer reglene i **Grunnlovens** § 112 om hvordan **Grunnloven** selv kan endres. Når det gjelder forholdet til de internasjonale organisasjoner, vil da selv de kraftigste innhogg i vår selvstendighet kunne skje uten foreleggelse for folket i valg.

Denne konsekvens av forslaget mener jeg man må se i øynene».

Det ser ut som om ekspertenes grunnlovsfortolkning forandrer seg alt etter den situasjon man befinner seg i.

Og forandringene kan virkelig gå hurtig for seg!

Kan vi få en forklaring?»

Andelstegning i

A/L FOLK OG LAND

I årsmøte i **A/L Folk og Land** ble det vedtatt å nedskrive andelenes pålydende til kr. 100,— pr. stk. og å innby til tegning av nye andeler til denne pris. **Andelslaget** startet i 1958 med et stort udekket underskudd fra det tidligere selskap, og har hele tiden trukket med dette. Ved nedskrivningen av andelskapitalen er det vesentlige nå bragt ut av verden, men avisen trenger i høy grad driftskapital, og det er derfor generalforsamlingens håp at det vil kunne tegnes en god del nye andeler når disse ikke koster mere enn kr. 100,— pr. stk.

Våre mange gode venner rundt bes derfor sette seg i sving for om mulig å tegne slike nye andelshavere. Ved innsendelsen av tegningsbe-løpene vil andelene bli sendt herfra direkte til nye andelshavere.

Det er å håpe at det her gjøres en alvorlig innsats, idet det er absolutt nødvendig for å sikre driften at det skaffes tilveie en beskjedent driftskapital.

Gamle andelshavere kan innsende sine andelsbrev for påførsel om nedskrivningen.

Ellers godkjentes regnskapet for 1961, og foretokes valg.

I et etterfølgende styremøte gjenvalgte kaptein **Olaf Holm** til styrets formann med **H. K. Grini** som nestformann.

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSOM)

XIV.

I SLAKTEHUSET

Prags slakterbenker ligger bak Hlavabroen ved bredden av Moldau. Alt langt borte lukter det syrlig derfra av gjødsel og søaktig blod. Et eller annet sted i de mange inngjerdinger vrinsker en hest klagende. På en rampe skriker noen griser skingrende bak en bordvegg. Overalt rundt omkring står det lastebiler og veltede håndkjerrer. Lenger kan ikke vognen med politipresidiets vimpel kjøre.

Novák stiger altså ut og ser seg rådløs om. Hvor nu? Alle slaktersaler er mørke og man hører ikke en menneskelig lyd. Bare den fortvilede jamring av de dødsdømte dyr.

Der — på rampen der borte står en eller annen. Man kan til og med se det lille glødende punkt av sigaretten som han har i munnen. Novák plystrer de første takter av en kjent tsjekkisk marsj. Så løper de mot hinannen. Som to der ikke har sett hverandre på lenge. «No passera!» roper de som med en munn. De står nå og omfavner hverandre fast midt i en svart, stinkende blodpøl. Ikke et ord, de ryster bare hendene til hverandre, igjen en omfavning og igjen håndristing.

«Er det ikke komisk Emil? Hver gang vi ser hverandre, så er det blod med i spillet. Dengang foran Madrid, dengang da Heydrich ble myrdet — —»

«Det var farveller, Martin, nu er det et gjensyn!»

«Men påny midt i blodet! Hvor lenge har du vært i Prag da?»

«Knappt to timer, men jeg har allerede ergret meg minst ti ganger. Ingen disiplin, ingen enhet, enhver er seg selv nok, og enhver gjør hva han vil. Men kom med inn, kom med inn til ungdommen, gammer'n! Der er iallfall alt i orden.»

Arm i arm går de inn i en kjempestor sal. Trass i den grelle belysning er luften grå og lukter av røk og damp. Rundt omkring grove, brede benker, i veggene svære jernringer. Fra taket henger det tykke kjetinger med store kroker. Ellers ser det ut som det skulle være danseundervisning. I et hjørne spiller man polka på en harmonika, mens flere unge mennesker synger til. Til venstre i salen sitter og står lutter piker. I lyse som-

merklær eller bare i bukser og bluser. Til høyre er guttene. Mange av dem er avklede og valser rundt i turnbukser.

Ved et langt bord i midten sitter noen menn og kvinner på øltønner. Man ser knapt den skitne, fattede bordplate. Hele berg av smale papirstrimler fyller den og en haug med røde bånd. En stor eske med sikkerhetsnåler hører også med og en tykk, slitt bok.

En av mennene er Marcel. Mørk og myndig. Ved siden av ham Rudi, underdanigheten selv. Ikke lenger kamerater som igårftes, bare en herre med sin tjener.

Alle ved bordet reiser seg da de ser de to menn komme. Marcel kniper øynene sammen. Det er jo han med likvognen, er det ikke? Men, nei, denne ser jo anderledes ut. «Vi er kjent, ikke sant?»

Martin overhører spørsmålet og skyver tønningen som Marcel har reist seg fra bort til sin ledsager. Emil er mindre enn han,

det mørke hår i tinningene er allerede grått, de nøttebrune øyne er skarpe og dog smilende. «Dette er det provisoriske nasjonalutvalg for Prag VII, og det er vår kamerat Novák».

Alle nikker til hilsen og mønstrer hverandre tause. Bare Marcel farer opp: «Vi er nasjonalutvalget kort og godt!»

Emil vinker slapt av. «Alt er provisorisk nu, altså også nasjonalutvalget. Jeg antar vi kan begynne. Er de unge mennesker talt opp?»

«Det vil bli bortimot otte hundre» svarer en av kvinnene. Hun bærer et hodeklede og ser ut som en kokke eller stuepike.

Emil presser de smale leber sammen for å undertrykke en grovhet. Hele natten har disse unge mennesker vært der, men det har ikke falt noen av disse idioter i nasjonalutvalget inn å telle dem og skrive navnene opp. Men straks tvinger han seg til å

(Forts. side 8)

Går materialismen i Russland samme vei som Stalin?

O. K.:

Russerne heiser nye signaler

SOVJETISKE VITENSKAPSMENN PÅ LINJE MED
QUISLINGS TANKER I HANS VERK «UNIVERSISMEN»

Dette er praktisk talt det samme som Quisling skriver — —»

Russiske vitenskapsmenn er kommet til samme resultat som Quisling, at det finnes en Guddommelig makt utenfor menneskene, og at materialismen er foreldet.

Aftenposten skriver at New York Times' korrespondent bringer disse nyheter fra Russland. Korrespondenten skriver at «de mest fremstående sovjetiske vitenskapsmenn antyder at det i Universet må finnes en kraft eller en makt som er høyere enn noen menneskelig evne».

En yngre Sovjet-skribent skriver: «Jeg tenker meg ikke Gud slik han er avbildet på Ikoner. For meg er Gud et slags åndelig prinsipp, stimulanse bak oppkomsten av galakser, stjerner og planeter, og alt som lever og former seg på disse planeter, fra de mest elementære celler opp til mennesket».

Dette er praktisk talt det samme som Quisling skriver i sitt store verk «Universismen» for over 40 år siden. Han skriver: «Den oppgave jeg har hatt for øye i denne bok er den største et menneske kan sette seg; nemlig å tenne et nytt lys for menneskene og skape en ny verdens- og livsanskuelse i tilslutning til erfaring og vitenskap. Ikke så meget en ny tro, som en ny viten, et grunnlag for religion og moral, såvel som for statsvesen og vitenskap.»

Like før sin død sier han til retten: «Jeg er for mange år siden, allerede 20 år tilbake,

kommet til klarhet over disse forhold.

Jeg er kommet til klarhet over at det i universet eksisterer en guddommelig makt, og denne er knyttet til utviklingen på de av klodene som er bebodd, og at det som skjer i denne store tid her på jorden, er et stort tids-skifte, hvor Guds rike begynner å ta form på denne jord i virkelig forstand. Man har tidligere ment at det hinsidige var det virkelige Guds rike. Jeg mener at man mer og mer kommer til at Guds rike skal skapes her på jorden. Marxistene sier at det tusenårige rike skal skapes her på jorden, men de vil lage det materielt, på den dialektiske marxismens grunnlag. Men det som er redningen for verden, det er å få det åndelige grunnlag for dette praktiske Guds rike. Det er praktisk nestekjærlighet».

«Jeg tenkte jeg skulle i sin tid i Russland ha fått tatt det opp, og jeg talte med bolsjevikkene i Ukraina om det materialistiske grunnlag for kommunismen, hvis økonomiske prinsipper jo absolutt ikke i og for seg er helt forkastelige med hensyn til industri osv., å stille den opp på et åndelig grunnlag.

Jeg har diskutert det med tyskerne. Jeg har sagt til Hitler at nasjonal-sosialismen i Tyskland er materialistisk og de klarer det ikke, de går til grunne på det.

(Forts. side 7)

Olga von Barényi:

Bak det røde lønsmords kulisser**BETRAKTNINGER I TILKNYTNING TIL MORDET PÅ DEN UKRAINSKE EMIGRANTFØRER STEFAN BANDERA**

(Forts. fra forrige nr.).

En emigrert skribent fra New York kom til München. Innbudt av en kvinnelig «antikommunist» til en meget viktig samtale. De to pludret gemyttlig i hennes leilighet, man drakk kaffe og plutselig fikk skribenten voldsomme mavesmerter. Damen hadde diskret forlatt rummet, hadde kledd seg om i soverummet, omhyggelig frisert og sminket seg og begav seg så med et glass whisky til den syke venn. Men se der, mannen var død. Hun hadde ikke tid til å ordne noe, hun måtte på kinoen i Kopernikusstrasse etter avtale med en venn, og da hun kom tilbake fem timer senere, var skribenten fortsatt død. Uten videre ble det konstatert hjerteslag. Legen erklærte: «Hva vil De egentlig jeg skal gjøre? Er jeg kanskje ansvarlig for politiet? Jeg har gjort min plikt og —»

«Etter hva det sies skal De ha fått 5 000 mark for denne attesten, herr doktor.»

«Nå og så? Kan De kanskje bevise at skribenten ikke døde en naturlig død?»

Nei, Stefan Bandera, det kunne vi ikke bevise. Den døde var allerede kremert og hva kan en haug aske i en urne bevise?

Nå er det en kvinne som bøyer seg for den døde og blir liggende på kne foran graven. «Min livsledsager het Matus Cernák. Men det visste jeg ikke, jeg visste ikke at han var den store slovakiske antikommunist. Jeg leste dengang om attentatet på Matus Cernák på postkontoret i Agnesstrasse i München og jeg visste ikke at det var han kommunistene hadde myrdet. To mennesker som tilfeldigvis også var på postkontoret døde sammen med ham og 38 ble alvorlig såret. Først da begynte jeg å interessere

Stefan Bandera — den legendariske ukrainske fører som ble myrdet i München.

meg for politikk. Men er det virkelig politikk disse mange mord her? Aldri ble Matus Cernák's morder funnet. Og alle vet jo hvem det var. Hvorfor arresterer man ham ikke? Her på Waldfriedhof forsvant liket av en russer sammen med kisten. Et annet lik av en slovakisk kvinne forsvant fra fattiggraven. Og nå har man myrdet deg, Stefan Bandera. Jeg ser ennå for meg såret på dine leber, jeg så godt på deg der i gravkapellet. Men politipresidenten sa at «denne sak interesserer meg overhodet ikke». Mordet på den store ukrainske fører kalte altså politipresidenten for «en sak».

Det var nesten midnatt da enken etter den myrdede Stefan Bandera kom tilbake til Kreittmeierstrasse. Nå måtte hun opp trappen hvor hennes mann lå for otte dager siden. Hun hadde sett ham fra vinduet noen minutter før, smilende og vinkende. Barna løp ham i møte, men da hørte man den skrekkelige høye og gjennomtrengende lyd. Det sies å være det typiske skrik hos en som er cyanokaliumforgiftet. Han lå der død, på ryggen, han kunne altså ikke ha skadet lebene da han falt, slik som det ble hevdet. Med venstre hånd holdt han om revolveren under akselhulen. Stefan Bandera var kjevhendt. Men heller ikke det står i politirapporten. Hvorfor? Og kronvitnet, det stumme kronvitne, hvorfor ble det oversett? Kurven med tomater fra grønnsaktorvet, som stod på trinnet, skjønt hans legeme var bredere enn trappen. Hvorledes var det altså? Stefan Bandera, som hun hadde snakket med i telefonen tyve minutter før, lovet å ta med seg tomater fra grønnsaktorvet. Hvem visste om at han ikke gikk like hjem fra redaksjonen, hvor nesten ingen

(Forts. side 8)

Fantastiske avsløringer om Israels Secret Service**OG OM ZIONISTENES OG ZIONISTVENNENES GIGANTISKE RENKESPILL PÅ BEGGE SIDER AV JERNTEPPET.**

FRA EN ARTIKKELSERIE I «THE SUNDAY TELEGRAPH» SOM BLE STANSET.

I forbindelse med den artikkelserie vi bragte av den jødiske antizionistiske skribent Moshe Menuhin om «Lavon-affæren» kan det ha sin interesse å gjengi etterfølgende og avslørende artikkel fra den tyske publikasjon «Suchlicht». Vi synes den gir forferdende perspektiver, samtidig som den også i en viss utstrekning kommer inn på denne «Lavon-affæren». Den v. Leers som omtales i artikkelen er den samme som også har skrevet en del artikler i FOLK OG LAND.

Av grunnloven for den tyske bundesrepublikk av mai 1949: Grunnrettigheter — art. 10 (Brev- og posthemmelighet): «Brevhemmeligheten såvelsom post- og telegrafhemmeligheten er ukrenkelige. Innskrenkninger kan kun anordnes ifølge lov».

Gjelder den grunnlov som vi har sitert foran egentlig? Eller er det bare en deklamasjon? Vi kan takke den beryktede publisist Sefton Delmer — tyskfiende og John-venn — for foranledningen til dette spørsmål. Han har nemlig gitt opplysninger om foretagender av den israelske Secret Service, som må forskrekket ikke bare enhver demokratisk sinnset tysker, men også enhver forstandig jøde («The Sunday Telegraph», London av 14. januar 1962, side 4).

«Da det israelske Secret Services tråder løper gjennom Midt-Østen, gjennom Vesten og bak jernteppet», skriver denne Delmer, «er det grunn til å respektere den og — for mange — å frykte den».

«Shin Beth, Israels Secret Service, er samtidig den yngste og den eldste spionasjeorganisasjon i verden — den yngste fordi den ble stiftet først i 1949, den eldste fordi den kan føre sin opprinnelse tilbake til Josva:

«Josva, Nuns sønn», heter det i Bibelen «sendte hemmelig to

Tel Aviv — sentret for Shin Beth-organisasjonen, Israels Secret Service.

speidere fra Sittim og sa: Gå avsted og se eder om i landet og særlig i Jeriko.

Og Delmer forteller med tilfredshet videre:

«Det Nasser frykter mest er den kjennsgjerning at Shin Beth betjener seg av hjelp fra venner av zionismen innen de viktigste hemmelige tjenester i verden og kan støtte seg på den kollaborasjon som bevisst eller ubevisst, offisielt og uoffisielt blir ydet, i særdeleshet gjelder dette den franske. I samme øyeblikk som franskmenn blir stillet for retten i Kairo, beskytt for å være agenter for Frankrike og samtidig for Shin Beth, er det blitt kjent at general Vivan Herzog, sjefen for Israels Secret Service, reiser til Paris som en slags ekstraordinær militærattaché, for der å få i

stand et enda mere intimt samarbeide.

Det har allerede for kort tid siden lyktes Herzog å få i stand offisiell utveksling mellom Shin Beth og den persiske hemmelige tjeneste. Det er forøvrig det første eksempel på et slikt offisielt samarbeide med en muhamedansk stat.»

Og Sefton Delmer skriver videre:

«Jeg fikk selv et innblikk i Shin-Beth-organisasjonens maktfylde og verdensomfattende infiltrasjon nesten på første dag av min siste Israelreise.

'Hva kan De si meg', spurte jeg 'om virksomheten til den lille gruppe av nazifanatikere som etter Hitlers fall er unkommet til Midt-Østen og nå arbeider for Nasser?'

Istedenfor å svare la min israelske venn et aktomslag foran meg med alle dokumenter om de nazister som nå bærer arabiske navn, bor i Kairo og underviser egypterne i Gestapos og Abwehrs metoder.

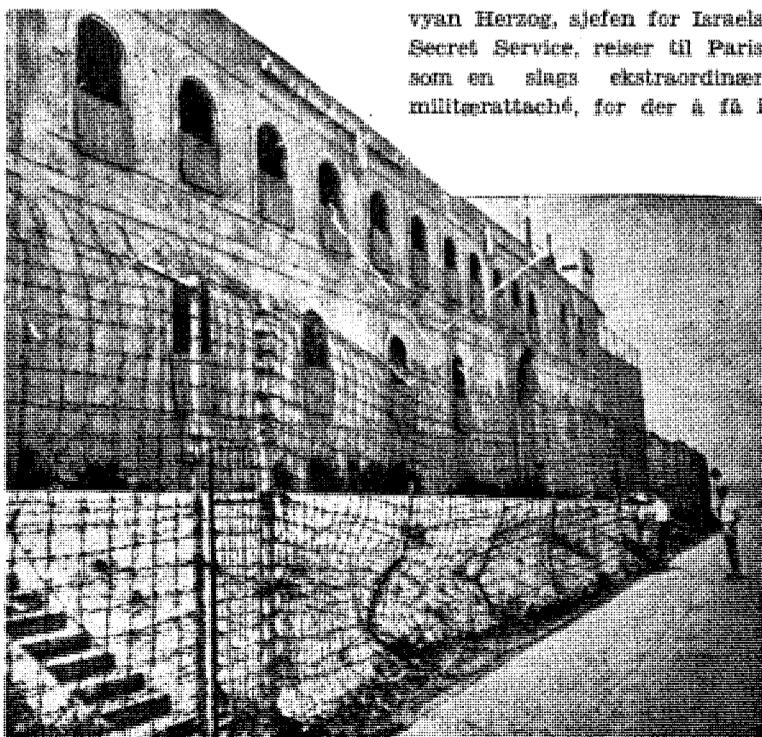
De israelske tjenestemenn forærte meg til og med fotostatkopier av korrespondansen som var gått fram og tilbake mellom en nazist i Kairo og en annen i Wiesbaden i Tyskland.

Nazisten i Kairo var dr. Johannes von Leers, denne satte lille antisemitt, som jeg først hadde truffet i Berlin, dengang for mange år siden da han var «ekspert» i dr. Goebbels ministerium I dag

(Forts. s. 6)

Bogdan Stachynskij, som tilstår utenfor alle troverdighetens grenser.

Israel vokter godt på sine fanger — —

Fantastiske avsløringer —

Forts. fra side 5

hjelper han som «professor Omar Amin» Nasser med å pusse opp igjen den gamle Streicherpropagandaen. Nazisten i Wiesbaden var Karl-Heinz Priester, en forlegger, som gav ut bøker og brosjyrer for de rastistiske nynazister.

Brevvekslingen Leers—Priester begynte kort etter nasjonaliseringen av Suez-kanalen 1956 og fortsetter til sommeren 1959. Den ble avbrutt ved Priesters død. Alt er der — brevene fra Priester til Leers og fra Leers og hans frue til Priester.

Jeg var forbløffet da jeg så dette materiale. Det betød at enhver som arbeidet for Israel — og utvilsomt fremdeles arbeider — er i stand til å oppfange brev som går frem og tilbake mellom to stater som Israel ikke underholder diplomatiske forbindelser med. Denne Enhver er i stand til å fotografere alt som interesserer ham, og så å sende brevene videre til mottageren uten at de to korresponderende har anelse om det.

«Hvorledes klarer dere det da?» spurte jeg den israelske tjenestemann som viste meg brevene. Men han bare lo. «De venter sikkerlig ikke for alvor at jeg skal si Dem det, eller hvorledes?» svarte han og jeg gikk ikke nærmere inn på ham.

Jeg tror dog svaret ligger for hånden. Fotokopiene av de oppsnappede brevene er blitt ledet videre til Israel av en prozionistisk etterretningssmann, som hører til den hemmelige tjeneste i en av Tysklands NATO-forbundsstater — sannsynligvis den franske — og som gjennom sin tjeneste har hatt adgang til brev oppsnappet av den tyske etterretningstjeneste. Denne sjalter seg jo inn i brev- og telefonsambandet i Tyskland».

Mr. Delmer skriver ordrett: «The German Security Service tapping mails and telephones in Germany!» Etter informasjon fra pålitelig kilde, dreier det seg her om en ønskedrøm fra Mr. Sefton Delmers side. Det finnes ingen tysk brevsensur! Dessverre har imidlertid okkupasjonsmaktene gjennom troppeavtaler fått rett til brev- og telefonovervåking. Et spørsmål til bundesregjeringen er på sin plass: Hvorleder tenker den å hindre et så stort misbruk av disse okkupasjonsrettigheter for fremtiden? Så lenge grunnloven ikke gjelder virkelig uinnskrenket, kan en ikke snakke om en ekte suverenitet.

Men la oss høre videre på vår interessante hjemmelsmann Sefton Delmer:

«Den fylde av etterretningsmateriale som den israelske

Secret Service får fra zionister og zionistvenner innen fremmed etterretningstjeneste, er så stor at Tel Aviv er blitt berømt innen verdens informasjonstjenester som en slags børs for hemmelige etterretninger. Oversjøiske zionister setter endog igang operasjoner av deres egne Abwehrorganisasjoner for å hjelpe Shin Beth. I Suezforetagendets tid for eksempel, da den israelske generalstab forberedte invasjonen på Sinaihalvøya og ydmygelsen av Nassers hær, ble et etterretningsspørreskjema sendt til en av Nassers SS-rådgivere, som samtidig var tilknyttet Organisasjon Gehlen (den hemmelige tyske tjeneste, tidligere omtalt i FOLK OG LAND). SS-mannen sendte sin melding til Pullach til Gehlen, uten å ha anelse om at den amerikanske offiser, som var opphavsmannen til at spørreskjemaet var blitt sendt ut, arbeidet for Shin Beth og at meldingen fra Kairo omgående ble videresendt til Tel Aviv.

Sjefene for de vestlige oppklarings-tjenester vet om disse kjensgjerninger, men de lukker øynene for dem. For selv om de offisielt må behandle Israel som en nøytral makt, som skulle være utelukket fra vestlig utbytte av etterretninger, så betrakter de dog landet som tilhørende den vestlige leir.

Og påny undertrykker den kløktige Mr. Delmer en tungtvelende kjensgjerning: Den nylig stedfunne avsløring av oberst Beer i den israelske etterretningstjeneste, som årevis viderekspederte til Moskva alt materiale som han fikk sendt fra Vesten Om det skjedde av «ideologisk samfølelse» eller ut fra forretningsmessige grunner er vanskelig å si.

Delmer skriver videre:

«Dessuten profiterer den vestlige etterretningstjeneste på sin side av de rikelig innflytende informasjonen fra zionister i Sovjets tjeneste og i satellittstatene gjennom jernteppet. Også den skarphet i bedømmelsen som israelerne, av hvilke mange har vært i tjeneste bak jernteppet, er istand til å sikte de østlige informasjonen med, kommer den vestlige oppklaring til gode».

Og igjen uttrykker den kløktige Mr. Delmer en meget nærliggende tanke: Den åndelig late vestlige Abwehr-tjeneste, som ifølge dette lar sitt bedømmelsesarbeide utføre av israelerne, nøyer seg altså med den tilsvarende fargede vare som leveres den, mens den selv, som det viser seg ved det i og for seg uvesentlige tilfelle Leers-Priester, leverer originaldokumenter til gjengjeld. Hvilke utsikter!

Sefton Delmer bringer så i sin avhandling noen for oss mindre interessante medde-

lelser om inndelingen av den israelske Secret Service. Opplysende for ånden og moralen til denne verdensmyndighet — jevnfør tilfellet Eichmann! — er imidlertid at han nevner et tilfelle av tilsiktet provokasjon mot Amerika i Kairo. Sefton Delmer:

«Nasser var i full gang med å bli en ivrig forbundsfelle til USA. Muntlige innvendinger fra representanter for Israel, som traktet etter å ødelegge Washingtons ønskedrøm om Nasser-vennskap med USA, var resultatløse. Shin Beth innledet derfor en operasjon, som man håpet skulle være egnet til å åpne øynene på amerikanerne: Shin Beth besluttet seg til å påføre Nasser en antiamerikansk sammensvergelse:

To grupper israelske agenter, som arbeidet i Kairo og Alexandria, skulle sprengte i luften visse symboler på amerikansk innflytelse i Egypt: informasjonstasjonene i begge byer og filialer av endel særlig godt kjente amerikanske firmaer. Bombeanslagene skulle ha utseende av at de var et verk av Nassers nasjonalistiske bander. For å gjøre dem helt overbevisende, fabrikerte Shin Beths forfalskningsavdeling et antall dokumenter hvorav en kunne slutte seg til medvirken av egyptiske myndigheter i disse attentater. Disse dokumenter skulle en la falle i hendene på den amerikanske etterretningstjeneste».

Hvem — bortsett naturligvis fra Mr. Delmer — tenker ikke i forbindelse med disse avsløringer på den bølge av «antisemittiske» smørrier og provokasjoner hvormed «man» for to år siden innledet den nye bølge av tyskerhets?

Mr. Delmer mener — når det gjelder skarvestreken i Kairo — ikke hakekorsprovokasjonene:

«En ubehøvlet og farlig plan. Men i juli 1954 kunne Shin Beth-oberst Abraham Dar, som ledet foretagendet — utenfor Israel fører han det engelske navn John Darling — melde fra Egypt at alt var rede. Og fra Tel Aviv ble ordre til angrep gitt. Men foretagendet mislykkedes, fordi det var blitt forrådt til egypterne av en viss Hans Frank, oberst Darlings nærmeste medarbeider, for 4 000 pund».

Frank unnkom til Wien, hvor israelske agenter oppsporet ham i 1957 og «lokket» ham til å vende tilbake til Israel.

«Hans utsagn i en rettsak (1960) forårsaket en skandale omkring Ben Gurion og Pinhas Lavon, som det fremdeles er etterdønninger av i Israel».

Utrolige kup etter mønster av disse «uhell» i Kairo og Alexandria og bortførelsen

Hur en fri negerstat - -

(Forts. fra s. 1)

med ett glas vatten, medan de själva drucko franska viner, deras bordskick var — så får man väl säga — negeraktigt. En balanserade samtidigt sigarett och tandpetare mellan läpparna, en annan höll i ena handen ett hönsår, medan han kladdade med en negress, och åtskilligt mer, med den andra. Färgbilderna från president Tubmans matsal äro fantastiska. Praktfulla kristallkronor hänga från taket, väggarna äro smyckade med dyrbara målningar, på de dukade borden prälar utsökt porslin, tallrikar som på uppdrag av västtyska utrikesdepartementet framstälts av en känd tysk firma, guldbestick värda c:a 130 000 kr. och de tunnaste kristallglas, sirade med guldrand.

I dag flyter in goda pengar till Liberias regim för de koncessioner, som lämnats det svensk-amerikanska gruvsyndikatet för malmbrytning, och samtidigt ges från skilda europeiska stater såsom u-hjälp klingande mynt åt denna, sedan mer än ett sekel fria, självständiga men lika fullt alltjämt underutvecklade negerrepublik.

Västtyskland hör till de stater, som belasta sina medborgare med finansiella bidrag till u-staten Liberia. Förmodligen var det av denna anledning, som den tyska veckotidningen «Bunte Illustrierte» skickade en medarbetare, Rudi Herzog, att i ord och färgbild skildra denna utvecklingsrepublik. Man hade förmodligen inställt sig på att det skulle bli ett entusiastiskt reportage, men det blev en svår kallduch:

«Så illa som i Liberia har jag icke behandlats i något annat land i Afrika. De liberianer, som jag lärde känna, äro övermodiga och fräcka. Dessutom an 90 procent av befolkningen varken läsa eller skriva. De förakta de vita och göra hva de kunna för att bereda dem svårigheter. Rösträtt ha blott negrar och jordägare. Men en vit kan aldrig förvärva nogon jord. Med andra ord: endast negrar äro röstberättigade».

Så innleder Rudi Herzog sitt reportage, och det som han i övrigt har att berätta om trakasserier och förolämpningar, borde göra det klart för även den mest avancerade representant för likaberättigande, att det ändå finns motsättning mellan svart och vit, som inte äro lätta att överbygga. I vad mån dessa äro ras- eller klimatbetingade — därom må de lärda tvista — men de finnas och de låta sig inte döljas. Tolv färgade reporters bjödo sin vita kollega släcka sin törst

av Eichmann er, som Sefton Delmer — der ellers urokkelig glöder av opprørthet over Gestapos rettsbrudd — gjerne vil berolige sine lesere med, bare «unntagelsestiller». Men vi må likevel gysende fastslå: Det fortalte er tilstrekkelig!

Det vil ikke finnes et anstendig menneske innenfor eller utenfor Israel som ikke gyser med. — Betegnede nok har «Sunday Telegraph» advisert fortsettelsen av Delmer-beretningen, men ikke bragt den.

S. L.

Och allt är — fastställer en kommentator i DWZ — «den vite manns verk», skapat och utfört av vita arkitekter, konstnärer och hantverkare, samt betalt med våra pengar, som vi hjälpsamt ställt till de stackars «utvecklingsbara» liberianernas föfogande. Krigsmakten i denna stat räknar visserligen blott 240 man — en sann fröjd för våra pacifister och neutralister, som kunna presentera liberianerna såsom exempel på rätt användning av statsmedel «blott för fredliga ändamål». Men varför det skall behövas en rikt guldsmidd general med förvisso motsvarande höga lön för dessa 240 man, det bör i varje fall president Tubman veta, presidenten för denna gloriösa fria stat.

Att bilarna rostar sönder vid det fåtal, gropiga vägar, som landet har, emedan bilägarna inte haft pengar till reparation och ingen är i stand, eller har lust, att reparera bilar, må antecknas i förbigående.

Hela detta tal om «likaberättigande» och «självförvaltning» för den svarte mannen är ingenting annat än tomt pladder av teoretiker, som aldrig levat bland negrer och som bedöma de svarta utifrån sin egen dogmatiska inställning. Aningslöst lockas folk i skilda europeiska länder att understödja av några svarta intellektuella etablerade negerdiktaturer, vilkas styresmän inte ha någon annan avsikt än att hålla kvar massan av sina stamfränder i armod och okunnighet för att själva så länge som möjligt kunna utsuga dem på ett sätt som aldrig skedde under de vitas styre. Majoriteten av Afrikas svarta befolkning kommer härigenom att sjunka tillbaka till urstadiet. Negerstaternas regeringar komma att värja sig mot varje vit inblandning med den motivering, som vi själva leverat dem: rätten till «självbestämmande» och «självförvaltning».

Hva med de norske dommere —

(Forts. fra side 1)

ikke en sjel i dette land utenfor fengslene og konsentrasjonsleirene våget å bryte ut. Heller ikke den stakkars ribbede gjenværende medeier i statsmakten, rettsvesenet.

Dommerne fikk sine direktiver og etablerte på makt-havernes bud den mest groteske rettskomedie ikke bare i vår historie, men vel i hele menneskehetens historie, bortsett kanskje fra Moskva-prosessene og Nürnberg-prosessene. Men så var da også forholdene anderledes i Norge enn i Sovjetsamveldet, som var et despoti hvor statens borgere ikke var sikret mot overgrep og urett. Det burde også være anderledes her enn i Nürnberg, hvor seiersmaktene, deriblant den jødiske zionistverdensbevegelse, naturligvis ikke gjorde annet enn hva seierherrene i mere barbariske tider hadde gjort: tok hevn over sine slagne motstandere.

*

Alle lesere av dette blad er klar over den urett som ble begått i rettens navn under det såkalte «retts»oppgjøret mot NS-folk fra 1945 og utover. Alle vet at det ble gjort brudd på folkerettens prinsipper og på landets egen rett. Alle vet at det ble dømt etter lover gitt tilbakevirkende kraft, i strid med vanlig rettergangsordning, uten virkelig mulighet for de tiltalte til å forsvare seg, at det ble dømt av inhabile dommere og at retten ble tråkket under føttene på det groveste. Og «den tredje statsmakt» bøyet seg lydig for budene fra makt-urpatorerne, og dekket overgrepene med rettens kappe. Grovt, hensynsløst og grusomt, fullt på høyde med det såkalte rettsvesen i despotistatene.

Dødsdom på dødsdom falt, de ivrigste av våre jurister og politikere skrek på flere dødsdommer, konsentrasjonsleire omdøpt for anledningen til fangeleire, og fengsler fyltes med ulykkelige domfelte i denne redslens tid. Folk ble plyndret, kastet på gaten, mishandlet, drept, utstøtt fra samfunnet, ja til og med forfulgt i graven med kirkens velsignelse. Det norske rettsvesen tiet. Ikke bare det, det fortsatte å «dømme» på makt-havernes bud, og for en stor del av dommerens vedkommende tydeligvis med ren sadistisk fryd fylt av edel trang til å ta hevn over noen fordi deres eget samfund hadde spilt fallitt.

Men, det er visst ingen som tenker på disse norske meget demokratiske dommere av alle de begeistrede filmanmeldere i Osloavisene med Aftenpostens og fjernsynets Sven Krohn og Dagbladets Ragnar Vold i spissen. Isteden formelig vrir de seg av

glede og henrykkelse over dette nye bidrag til hetsen mot det NATO-allierte Vest-Tyskland.

*

Denne amerikanske film «Dommen i Nürnberg» er trass i alle de vakre ord i norsk presse intet annet eller mere enn et nytt bidrag til den nye hetsbølge mot Tyskland som i det siste har rullet over USA, ganske uforståelig sett fra et fornuftig amerikansk politisk standpunkt i en stund da det synes å være en viss fare for at Bundestyskland kaster sine øyne østover etter den kraftige innavitt fra Sovjetsamveldet, og NATO dessuten er så avgjort avhengig av det tyske sverd. Dog noe mere forståelig når en vet hva Hollywood og dets filmindustri i virkeligheten representerer og hvem som der dirigerer.

Stanley Kramer, som har laget denne film og journalisten William Shirer, som nettopp har fått annet bind av sin kjempemessige historieforskning om Det tredje rike ut på norsk, er to skudd på samme stamme — muligens også i bokstavelig forstand. Betegnende er det at die blaue Engel Marlene Dietrich påny medvirker aktivt i hetsen mot det gamle fedreland.

Filmen er en oppkonstruert historie om en seierherre-«rettssak» i Nürnberg så sent som i 1948, rettet mot fire dommere fra Det tredje rikes tid. Men en slår som sagt på skjækene og mener merra. Og er det noen som er i tvil om at en her tar sikte på det tyske folk, så kan en bare høre på hva Aftenpostens Sven Krohn skriver, for han vet tydeligvis beskjed:

«I 'Dommen i Nürnberg' holder han (Kramer) et oppgjør med tyskerne som ikke er skån-somt. Men — og det er kanskje det vesentligste — han holder ikke bare oppgjør med den tyske nasjon i sin film om pervertert rettspleie under Hitler».

Nei, denne verdige representant for det NATO-vennlig Aftenposten føler dyp og inderlig glede ved å slå fast at

«han holder like sterkt oppgjør med sin egen nasjon, med de amerikanske og andre vestorienterte kretser, som har gjort det mulig for tyskerne i dag å 'glemme' sitt ansvar. Det er blitt et oppgjør med hele den generasjon som stilltiende bivånet det nazistiske Tysklands vekst, og muliggjorde det vi så skremmende tydelig får oss forelagt» i filmen.

Tyskerne bør kanskje være takknemlige for den moderasjon som her vises, idet man innskrenker seg til den voksnede del av det tyske folk og ikke på gammelt-

tamentlig vis lar fedrenes synder hjemsokes også på barna. Ellers består «de amerikanske og andre vestorienterte kretser»s skyld nærmere bestemt i dette som legges likelydende frem i en rekke filmanmeldelser, men som vi for sammenhengens skyld også henter fra vår venn Krohn:

«Den viktigste av alle filmens gode scener er etter min personlige oppfatning (og det er den som vanligvis pådyttes alle fjernsynseere) det lille poeng til slutt, da de siste bilder toner over i en dørrende setning med sterk og lysende mening. Den lille setning som slår fast at den amerikanske Nürnberg-prosessen gav livsvarig fengsel til alle de tyske ansvarlige i 1949, og — fortelles det i nøktern bulletinsform fra lerretet — i dag er ingen av de domfelte i fengsel. De er alle fri og tildels i høye stillinger igjen. Fordi vi trenger tyskernes hjelp!»

Ja, er det ikke en skam og skjensel — i særdeleshet for den Aftenposten som i okkupasjonstiden også trengte «tyskernes hjelp» for å overleve og for å sko seg økonomisk, blant annet på trykning av publikasjoner for det nasjonalsosialistiske Tyskland.

*

Men, la oss vende tilbake til dette med splinten og bjelken. For vel kan tyske dommere fra Det tredje rikes tid ha både det ene og det annet på samvittigheten, det skal ingenlunde bestrides, men hva så med seierherrenes dommere i Nürnberg, disse kyniske forvrengere av rett og anstendighet, og hva med de norske dommere fra «retts»oppgjørets tid? For de tyske dommere de dømte dog etter gjeldende tysk lov, mens både dommerne i Nürnberg og de norske «landssvikoppgjør»dommere ikke kunne være i tvil om at de dømte ut fra enten ikke-eksisterende lover eller ut fra ugyldige lover laget etterpå for å ramme politiske motstandere. Men rent bortsett fra om lovene var i orden, så stiller NATIONENS anmelder problemet slik:

«Et av spørsmålene filmen reiser er om Hitler-tidens dommere som individer er ansvarlige for sine handlinger i regimets tjeneste. Skulle de sagt nei, og dermed risikert liv og lemmer?»

Vel, hvis de norske filmanmeldere ville rugge litt på bjelken, så kunne de kanskje ha utvidet spørsmålet på hjemlig grunn og spurt om de norske dommere i «retts»oppgjøret er ansvarlige for sine handlinger i det nydemokratiske regimes tjeneste. Skulle de kanskje også ha sagt nei, og dermed risikert — ikke liv og lemmer, men karriere og

Lov og ulov

Den ytre gjevne og skrivne juridiske lov må svare til den indre gjevne og uskrevne moralske lov.

Dei ytre lover skal ikkje vere for å binde og tvinge. Dei skal ikkje gjeve fridom og retter til nokre på kostnad av andre. Lovene skal berre vere ytre synlege band som avspeglar dei indre usynlege band som den moralske lov legg på alle menneskje med vake samvit.

Ut frå denne realitet kan berre dei mest moralsk vakne og samvitsfulle vere i stand til å finne fram til gode og brukelege lover.

Lover som er dikterte av maktinteresser er i seg sjølv forbrytarske — og dermed ulover.

Skynar me dette vil det vidare vere lett å skyne kor fårleg det er å sleppe makta — i staden for retten — til å vere lovgjevingsmakt.

Om eit folk ikkje har — eller ikkje vil fylgje — rettvisleiarar, kjem det med logisk konsekvens under urettens diktatur. Det nyttar då lite å rope: klippe, klippe, eller på meir og meir demokrati. Få synest dessverre vere klår over kor liten skilnaden kan verte i maktmissbruket til ein despotisk Stalin og eit fleirtalsdiktatur som kan gå seg villt frå rettens lover og sanne veg, og difor gjer seg skuldig i urett og sidan «må» gjere meir urett for å dekke seg.

Rettvisleiarar ynskjer sanninga skal fram slik at retten kan få råde. Og dei

sympati hos alle dem som ropte på blod og hevn? Disse norske dommere, som ifølge prost A. E. Hedems klare påvisning i artikler i NATI-NEN, ikke holdt seg til loven, men dømte under «tilsidesettelse av dommerloftets forpliktelser, og dermed viste en kriminell adferd overfor den anklagede».

Vi trodde det kanskje var dette AFTENPOSTEN mente med sin overskrift over den krohniske anmeldelse: «Oppgjør med Tyskland — og oss andre!» og at bladet således til syvende og sist hadde snublet i bjelken. Så var altså ikke tilfellet. AFTENPOSTEN er bekymret over at ikke juristene fra Det tredje rike fremdeles etter 17 års forløp sitter inne slik som Hess, og over at ikke hele det tyske folk, som bladet vel regner med skal redde AFTENPOSTEN fra ny heroisk innsats for fedrelandet i forbindelse med en russisk okkupasjon, fremdeles går kledd i sekk og aske. De burde vel allerhelst kanskje trenes opp til slaktekveg for NATO bak pigtrådgjerder.

Siegfried.

ynskjer so fullkomne lover som moegeleg — som svarer best til den indre Gud-gjevne lov i dei åndeleg-moralsk mest høgt utvikla menneskje. Berre leiarar som set sanninga og retten over makta sin «rett», kan evne å gjere retten til makt.

Difor må lovgjevingsmakta stå fri og ubunda for å kunne ta alle faktorar med for at det røynelege livet ikkje skal verte skadelidande.

Kloke og samvitsfulle må dei som skal lage lover vere. Frie og upåverka av parts- og maktinteresser.

Lover komne istand på anna grunnlag er sjølv sagt ulover og dermed ubrukeleg som lover og rettsgrunnlag, for då er det vel openbert at den — eller dei — som skal dømme etter ei slik ulov (om den vert gjort til «lov»), er avskoren frå å kunne dømme rettferdig.

Ein vaken domar kan sjølv sagt ikkje ta på seg å dømme etter ei slik lov. Det vert i tilfelle mest ein «sjølvdom» som seier vedkomande ugild som domar, anten grunnen er at han er for dum til å sjå feilen med lova, eller at han av ein eller annan grunn «overser» — vil ikkje sjå — anten avdi han er personleg partisk eller fordi han er viljelaust reid-skap for maktinteresser.

Dette høyrer med til minstekravet til kunnskapen om lov og rett i eit folkestyrt land, om ikkje dette, som må sjåast som umisseleg livsgode, skal gå tapt: retten — sjølv-råderetten og fridomen.

Er det ikkje sant at det kan illustrerast med tusenvise av saker å dømme at det sokalla norske rettsoppgjør er bygd på sviktande grunnlag? Eller kan det nektast at lovverket for dette er påverka av makta sin «rett»? Politisk misbruk kan aldri verte objektiv — rett — berre «rett» —. Og eit folk som ikkje er vake på eit so avgjerande viktig punkt skal me ikkje undrast over står i ferd med å setje sjølvråderetten og fridomen over styr for «eit mål linser» — for levestandarden — men som ingen kan trygde.

Sigurd Lyngstad.

Russerne —

(Forts. fra side 4)

und Boden, det er bare en utskjøvet materialisme, og materialismen fører bare til den totale egoisme i sine ytterste konsekvenser».

Disse sine tanker og nye vitenskapelige teorier har Quisling nedskrevet i sitt verk «Universismen», som forhåpentlig kan gis ut en gang.

HUSK BLADPENGENE!

Bak det lønnmords kulisser — —

(Forts. fra side 5)

visste hvem han var? Ble telefonsamtalen kanskje avlyttet? Visste man at han denne gang var alene, uten livvakt? Og hvorledes var det da han gikk inn i huset, hvor han var kjent som journalisten Popel? Var morderen en ukjent? Utelukket, og vitnet på det er netopp tomatkurven i trappen. Han tok morderen for en god venn, satte kurven fra seg og rakte ham hånden. I det øyeblikk overfalt morderen ham. Men hvorledes? Hvorledes det angivelig skjedde fikk vi vite gjennom den frimodige tilståelse av Stefan Bandera angivelige morder, ukraineren Bogdan Stachynskij. Riktignok syntes herr Stachynskij å være svært veltalende til å være en sovjetisk morder. De røde mordere tier som kjent fordi de vet at deres ofre er stumme. Men herr Stachynskij snakket og snakket. Han gjennomgikk, som han fortalte etter sin angivelige flukt til Vest-Berlin, høyskolen for de røde mordere og ble sendt til München etter å ha tatt eksamen. Hans første offer var den ukrainske journalist Rebet, hevdet han. Han passet ham opp i et hus og skjøt ham med en pistol som var fylt med cyanokalium. Rebet brakk sammen, morderen fjernet seg sjelerolig og politilagen konstaterte hjerteslag. Som en rekke ukrainere hevder i dag, hadde man dengang ingen mistanke om at det kunne være et mord. Hundre prosent stemmer det riktignok ikke. Stefan Bandera var overbevist om at det var et mord. Interessant er det hvorledes den myrdedes enke geberder seg i dag. Hun vil ikke vite av noe mord. Hennes mann, sier hun, døde en

Dødsdans

Forts. fra side 4

smile. «Godt altså», sier han vennlig. «Det skal vi straks ordne. Innføringen på listen kan du overta, ikke sant? Er du kamerat?»

«Jeg protesterer!» farer Marcel opp igjen. Han er rasende over at han nu må stå. Rudolf sitter der med åpen munn og tenker ikke på å tilby ham sin sitteplass. «Jeg protesterer!» gjentar han enda høyere. «Det er et demagogisk spørsmål, nasjonalutvalget er over partiene!»

«Hold nå endelig munn, du har gjort nok dumheter i dag alt!» hysjer Martin på ham. Han sitter sammen med Emil på en tønne, med de lange ben strukket langt frem. «Der, ta boken! Hva heter De da?»

Kvinnen med hodekleidet svarer som et skolebarn: «Anna Bálek, portnerske, Hermannsgasse 4.» Hun veter to fingrer med lebene for å kunne bla i boken. Første side er allerede beskrevet. På hver side står det trykt øverst:

naturlig død. Det konstaterte politilagen, og hun vil ha fred, skrek hun hysterisk. Utvilsomt er denne kvinne redd, hun er skrekkslagen og tror bestemt ikke at herr Stachynskij er mannens morder. Hun frykter for den virkelige morder.

Herr Stachynskij har fortalt de tyske myndigheter et nydelig eventyr. Det er imidlertid for eventyrlig til å være troverdig. Han myrdet, sier han, først Rebet, og senere Bandera og ble utmerket med «Røde flaggordenen» i Moskva. Man tillot ham til og med, sier han, å gifte seg med en tysk kvinne fra Øst-Berlin. Men de røde mordere i Moskva gikk til og med lenger i deres angivelige menneskelighet. Fru Stachynskij, som sammen med sin mann var ansett for å være vestlig forgiftet i Moskva, ytret ønske om å føde det barn hun ventet i Tyskland. Den som tror at kamerat Sjeljepin, sjefen for sovjetspionasjen, hadde forståelse for dette ønske, den hører ubetinget hjemme blant de amerikanske mesteragenter som erklærte to tyske studenter for brukelige som agenter og sendte dem til Sovjetsamveldet, fordi disse to fyrer visste hvor mange gram det var i en kilo. Likevel visste herr Sjeljepin seg ytterst naiv og tillot endog morderen Stachynskij å reise til Øst-Berlin, skjønt han lenge var blitt regnet som mistenkelig.

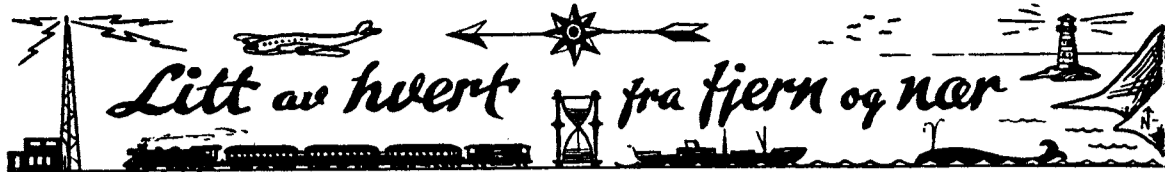
Herr Stachynskij rystet av seg de som skygget ham, sier han, og påvirket av sin edle antikommunistiske hustru flyktet han, etter at hans nyfødte sønn Peter heldigvis var død, til Vest-Berlin, hvor han straks ilte til politiet og tilstod uspurte to mord på to prominente ukrainere. Og det skjer et under akkurat som i Moskva. Ikke bare sjefen for sovjetspionasjen tror denne angivelige morder på hans ord, men også samtlige spionasjetjenester i det såkalte frie Vesten. Herr Stachynskij venter angivelig i Vest-Tyskland på å komme for retten.

Det er imidlertid ikke mere en sak for forfatteren av denne artikkel. Saken til den myrdede Stefan Bandera og hans medkjempere som ennå ikke er myrdet, er ganske klar. Det antikommunistiske, fri Ukraina heter og vil alltid hete Stefan Banderas Ukraina. Bandera er død, men han lever videre. Derfor kjemper vi, derfor dør vi.

Selv om ingen hjelper oss.

«Datum — slaktet — okser — kjø — kalver — hester — svin — får». De enkelte rubrikker er adskilt med tynne blå streker.

Emil legger vennlig hånden på skuldrene hennes og med fingren på den annen hånd viser han: «Altså, pass på, Anny! Datoen blir den samme hele tiden, den skriver du øverst på

Også tyskerhundene!

Olga v. Barényi beretter fra de blodige dage i Prag i 1954 at «frihetskjemperne» også mishandlet tyskeres hunder og andre dyr. Det var imidlertid tydeligvis ikke bare i Prag slikt noe foregikk. Iallfall gav tiltalte i den store mordbrannsak i Narvik eiendommelige avsløringer. Hagfoss var som kjent tiltalt for å ha brent inne en tidligere NS-mann i sin hytte. I sakens forløp kom det fram at han hadde avlivet en hund ved å binde den til et tre, surre et par dynamitgubber rundt halsen på ham, feste en lunte til gubbene og tenne på. Da lagmannen spurte om han ikke syntes dette var en grusom måte å avlive en hund på — den måtte jo bli avsinndig av redsel med den brennende luntene rundt halsen — svarte tiltalte ifølge AFTENPOSTEN's referat: «Jeg var etter krigen stasjonert i Tromsø, herr lagmann. Der hadde de en mengde løse tyskerbikkjer. Det ble gitt ordre om at disse skulle skytes og soldatene skjøt etter dem på flere meters hold. Jeg så mye dyremishandling dengang».

Frykt for bundestyske spioner i England

En føler seg nesten hensatt til tiden før England fikk i stand siste verdenskrig når en hører berettet at følge informasjonen Bonn har motatt er nesten 80 tyske husgjelder som arbeider midlertidig i England i hus tilhørende politikere, diplomater, ter., vitenskapsmenn og høyere britiske offiserer blitt grundig gransket av Secret Service med hensyn til politisk pålitelighet.

siden: 5. mai 1945. Under 'slaktet' kommer de løpende numre, navn og alder. Under 'okser' uniformen. Under 'kjør' armbindene, under 'kalver' antall skjemaer, under 'hester' våpen og ammunisjon, under 'svin' område og under 'får' eden — forstått?»

Anny stirrer på ham uten å forstå og tygger forlegen på blyanten. Hun har ikke anelse om hva hun skal skrive, men Martin smiler oppmuntrende til henne. «Gi meg den, jeg skal skrive de første linjer for deg. De andre overtar fordelingen. Herr formann» — Marcel farer sammen og føler seg som en feltherre, skjønt alle merker ironien i tiltalen — «fordel De jobbene, ordn med utlevering av uniformer, våpen og så videre.»

Det varer ennå en stund før man er kommet så langt. Så slår Marcel med en øks på en av kjettingene. Latter, summing og skral stanser straks. Guttene og pikene danner raskt en krets rundt bordet. Marcel stikker

NY NATO-støtte til Vest-Tyskland!

DEUTSCHE SOLDATEN-ZEITUNG skriver: NATO-stattene er igjen sterkt representert ved den kommende vårmesse i Leipzig. Spesielt Frankrike og Storbritannia skal utmerke seg ved store delegasjoner.

Eichmanns ordonans-offiser fri.

Etter hva DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG meddeler er Adolf Eichmanns ordonans-offiser Alfred Slavik løslatt fra arresten i Wien. Das Straflandesgericht Wien meddelte at rettsforfølgning mot den tidligere SS-offiser som var siktet for mord var blitt innstillet på grunn av bevisets stilling.

Andsfrender.

Mens jødiske aviser og organisasjoner i alle land jamrer høyt over påståtte jødeforfølgelser i Sovjetsamveldet er det norske kommunistblad FRIHETEN ivrig opptatt med å delta i begestringskoret omkring filmen «Dommen i Nürnberg». For når det gjelder fortsatt hets mot det tyske folk, så møtes øst og vest broderlig og tillitsfullt. Ett er sikkert, skriver således FRIHETEN om filmen «at publikum vil ikke bli skuffet». Det samme skriver AFTENPOSTEN om sitt spesielle publikum, så en får slå fast at store ånder møtes..

hendene i bukselommene og brøler: «Rolig nå! Befrielsens stund er inne! I morgen — det vil si i dag — vil parolen være: Slutt med tyskerne! Ned med dem! Nå får hver av dere det han skal ha, og ellers ingen spørsmål, forstått?»

Hver den som bærer disse røde bånd må være klar over at han i nødsfall må ofre livet uten betenknig. Dere er vårt folks elite, dere er revolusjonsgardistene!»

Martin ser en kjempstor skygge som tramper frem og tilbake på hodene til de unge mennesker. En kjempe med et ørlite hode. Men det er bare Martins skygge, som blir fordreiet og forstørret av belysningen. Emil nyrer en sang og ser stjålent på armbandsuret sitt. Den første gutt står foran bordet iført den brune SA-uniform. Høye støvler har han også. I hver hånd en revolver. Støvlene og uniformen stammer fra et forlatt depot, revolverne har han byttet til seg av tyske soldater mot en gammel kappe og et stykke brød. Alt går glatt. Navn: Janoslav Hruby, løpenummer 1, uniform ja, våpen ja. En revolver må han avgi skjønt han protesterer. Da den annen kvinne i nasjonalutvalget fester det røde armbånd på det venstre ermet hans, med

Prosentvis fordeling.

Dr. van Dam, generalsekretæren i Zentralrat der Juden in Deutschland, er utnevnt til delegert i fjernsynsrådet for Bundestyskland, som bl. a. har to katolske og to evangeliske representanter. I den forbindelse peker DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG på at over 50 prosent av bundestyskerne er evangeliske, 45 pct. katolske, 3 pct. tilhører andre religioner — derav 0,05 pct. den jødiske, eller fri kirkesynes den gir forferdende perspektiv.

Jødene klager.

Når vi ellers nevner jødene, så ble det nylig på et møte i Det jødiske sentralråd i Vest-Tyskland vedtatt en resolusjon hvor man sterkt fordømmer «den nynazisme som nå begynner å gjøre seg gjeldende i Vest-Tyskland». Så nå er det riktig oppstilling ved klagemuren igjen: det klages over russerne, over amerikanske klubber naturligvis over tyskerne som nevnt ovenfor og til og med over den arme demokratiske forkjemper MORGENPOSTEN, som hadde så meget ondt å si om FOLK OG LAND under Hafskjoldprosessen.

sikkerhetsnåler, blir det ganske stille i den store slaktersal. Istedetfor hakekorset smykker to bokstaver armbindet: R.G. — revolusjonsgardist. Han får ti papirstimler hvorpå det står: «Under beskyttelse av den tsjekkoslovakiske republikk». Område — barrikaden ved hjørnet av Strossmayerplass og Belcredistrasse. Da Emil uttaler ordet barrikade, merker man at de unge mennesker får gåsehud. Barrikade — det er jo et ganske stort ord fra den franske revolusjon. Og nu er ordet kommet til Prag, og disse unge gutter og piker skal forsvare det. (Fortsatt).

Averter i «Folk og Land»

FOLK OG LAND

Klerschowsgt 6. Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser
Kr. 30,- pr. år kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrigt kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt område kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løsnalg 75 øre

Annonsepris
32 øre pr. millimeter over en linje
Bruk postgiro nr 16450

Utgiver A/L Folk og Land